

Sanch Nova

REVISTA CATALANA MONTANYENCA

SANTORAL.

Avuy 30 d' Desembre.—La Traslació de S Jaume apóstol y Sta. Anisia mr.

Dill. 31.—(Abans †) S. Silvestre papa y cf. y Sta. Coloma vg. y mr.

Dim. 1.º d' Janer de 1901.—✠ LA CIRCUMCIÓ DE N. SR. JESUCRIST, S. Concordi mr. y Sta. Eufrosina vg.

Dimec. 2.—S. Macari abat y S. Sidoró b.

Dij. 3.—S. Daniel mr. y Sta. Genoveva vg.

Div. 4.—S. Tito b. y cf. y Sta. Dafrosa mr.

Dis. 5.—S. Telesforo p. y mr. y Santa Emiliania vg.

QUARANTA HORES.—Continúan en la iglesia del Sant Hospital, demà pasan en la de Ntra. Sra. dels Dolors.—La exposició de S. D. M. comensa á les 4 y mitja.

MERCAT D' OLOT.

Preus en la Plassa del dilluns últim.

MIDA DE 80 LITROS.

Blat.	17'50	Ptas.
Mastay.	16'50	«
Blat de moro	14'50	«
Fajol.	11'50	«
Mill.	14'50	«
Panis.	14'00	«
Mongetes.	25'00	«
Fabes.	16'00	«
Besses.	18'00	«
Llubins.	11'00	«
Patates (carga).	12'00	«
Ous (dotzena).	01'20	«

Núm. 27

D.ª JOSEPHA DOMINGA PONS Y CLERCH
VIUDA DE BALANZO

Mort el día 23 de aquest mes

habent rebut els Sants Sacraments y la Benedicció Apostólica

(E. P. D.)

Sos fills, filles y demás parents, suplican á llurs amichs preguin á Deu per la difunta y els hi participan que 'l día 2 de janer pròxim, se celebrarán FUNERALS á las 9 y misas hasta las 12 á la iglesia parroquial de Sant Pere de Barcelona.

PERA SUSCRIPCIONS Y ANUNCIS

dirigirse á la

Imp. de Narcís Planadevall, Sant Esteve 29.

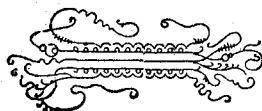
PREUS DE SUSCRIPCIÓ:

Un any. 5'00 Pessetes
 Semestre... .. 2'50 «
 > Pago adelantat.

LA ENTRADA DEL SEGLE XX A OLOT

LA *oficial* tindrà lloch quan á Olot serán 0 h, 9 m, y 58"6 s. temps mitj civil del 1 de Janer 1901; la *real* 's verificará com ja es sabut á les 12 h. justes de la nit del 31 Desembre á 1 Janer (temps mitj civil). Com es un xich dificil obtenir ab exactitut el temps mitj civil en una localitat mancada d' observatori, tenint en compte el factor anomenat pels astrónoms ecuació del temps corresponent á les diades que limitan la nit en la que 's verificará el transit del vell al nou segle, anyadirem que la entrada *oficial* del segle XX 's verificará quan un rellotje de excellent y regularisada marxa apuntat á la hora al mitj dia del 31, ab un ben construhit quadrant solar, senyali les 0 h., 13 m., 58'6 s. de la matinada d' Any nou y la *real* quant dit rellotje senyali les 0 h., 4 m., de dita matinada

I

EN el camí continuo y uniforme que fa el temps, temps que segons profunda y delicada expressió filosòfica no es més que la resultant d' un *passat* que *creix* y un *venider* que *minva*, ha plantat l' home unes fites que marcan temporades de cent anys.

II

L' home es petit.—Si l' hi demanáu que senyali el lloch que deu ocupar la carra-pedra centenaria, vos haurá de respondrer que malgrat la certesa que la ciència y la fe li donán, respecte. l' acabament de la successió de fenòmens y ab ella del temps, les ombres del pervindre no li permeten veurer bé l' indret ahont ha de col·locar la fita. Si l' hi exigiu qu', al menys, marqui el lloch en que ha de trovarse la primera, haurá de reconeixer que malgrat els avensos de la arqueologia y la proto-historia ignora

III

Deu es gran.—Ell si que sab ab tota precisió el moment en que 'l temps nasqué y l' instant en que finirá. Ell sab perfectament el número exacte que ha de portar, esculpit la fita ab que la humanitat, al morir el jorn de demá y començar el de demá-passat, senyalará el pas d' un segle á l' altre.

IV

A vostre grandesa endressa ma petitesse el més fervent homenatge com á Redemptor del mon.—Perdó pera 'l segle XIX.—Benediccions pera el segle XX.—*Regi sæculorum immortalis et invisibili, soli Deo honor et gloria.*—Solament l' honor y la gloria sian pera Deu que immortal é invisible regna en l' imperi dels segles.

EUGENI AULET, PVRE.

Olot 29 Desembre de 1900.

SANT JOAN LES FONTS Á ULTIMS DEL SIGLE XIX

EL poble de Sant Joan les Fonts després de nascut y passat un segle boníssim per les rahons que diré, está passant una crísis que empanya tots els plahers y bonances de que fins ara estava dotat y que per bé que yagi, tindrà mal despido del segle que s' en vá: lo que 'n aquest mon fa felís després de la salut son els quartos, donchs bé, Sant Joan, poble al que travessa de part á part el riu Fluviá, portant la riquesa als habitants del mateix y que de segur que si no fos el riu no existiria, no tinch ni espay ni temps per recordar als llegidors de SANCH NOVA lo que era á primers del segle, pero sí diré, que 'n l' any cinquanta sols estava dotat de alguns molins de fa-

rina y paper, comensant aquests darrers á atraurer emigrats, puig se fan necessaris treballadors en relativa abundancia pera tal industria.

El treball del paper ha pres tals proporcions en aquest poble, que podém dir que 's una de les principals industries que tenim y que ab els avensos que la ciencia ha portat, ha fet que simples molins paperers se convertissin alguns d' ells en grandioses fábricas, com per exemple, el que era antes "Molí fondo," es avuy la fábrica del senyor Capdevila que junt ab la dels senyors Torras son sens disputa les de més fabricació de paper de Catalunya y molt probable d' Espanya; además de l' industria paperera, tenim les de filats de llana y cotó que no deixan de tenir importancia, puig de la primera

classe, son sis les quadres que están filant llana y de la de segona classe tenim devant de totes la de la senyora viuda de Murillo ahont están ocupades unes dos centes persones.

Se pot vanagloriar Sant Joan d' haver sigut la primera que 'n Espanya ha fabricat el paper de fusta y ab felissos resultats, tenint una fàbrica que fa un consum grandios de pins, com també la de rebre 60 caballs de forsa del vehí poble de Castellfullit trasmesos per la electricitat, fent déu anys que funciona dita forsa. Després de tot lo dit, trauré la consecuencia de que Sant Joan les Fonts treballant totes les dites industries com han treballat alguns anys sense interrupció, se reparteix una suma grossa de semanns entre 'ls 2.200 habitants ab que

conta, siguent el benestar de tot el poble, puig aquí ningú 's preocupa de si á Madrit remena l' olla en Pere ó en Pau la cuestió es tenir dos duros el dissapte per gastar el diumenge, y res més. En el meu modo de veurer, les condicions dites son de les principals pera el benestar d' un poble y aixís seria si no fos que una vaga poch menos que general de cuasi la major part de l' any passat ens deixa sanchnats y enemistats el nou sigle, pero si Deu fa la gracia de que no vinga una altra vaga forsa com la passada y present y que no veu l' humil treballador de Sant Joan, encara tenim sanch pera fer reviurer ab més impuls la felicitat perduda.

CANDI AGUSTÍ.

A de mal embolicarse en judicis sobre 'l sigle que acaba y pronostichs pera 'l que está á punt de naixer, lo primer perque es molt difícil coneixers á sí mateix y nosaltres soms ben fills del present y lo segón perque la humanitat no fa com el calendari que ho cambia tot á una determinada hora y lo que 's nosaltres ó sia la generació present, no sembla pas que 'n tinguém de veurer cap de cambi gros.

De totes maneres sembla que la humanitat está passant per un gran período de tranzició en que 's barreja lo vell y lo nou, tal com en els cambis de estació que veyém en un mateix dia uns que van de rigorós hivern y altres ab barret de palla.

Per lo demés y sense gayres compromisos pot dirse que la nota dominant d' aquest sigle ha sigut lo gran desenrotllo de la ciencia sobre tot pel camí de la experimentació. (que no s' enfadin els devots del silogisme y altres pergamins) y es un fet que tots els avensos moderns de alguns anys en aquesta part,

contribueixen moltíssim á domesticar y fins á dignificar la *bestia humana*.

De lo que no pot dirse res es de civilització y tant que s' en parla, perque ni la gran revolució 'ns ho deixá ben clar que volía dir, ni els grans estadistes moderns s' han cuydat gran cosa de férmosho entendre. Per de prompte y tant com estém en duptes, si hem d' entendre per civilització el major grau de perfecció moral y material de la societat humana, en lo que això sia possible, lo que 's á n' aquest sigle XIX. li llevém la fama quan l' anomeném el sigle de la civilització, mes com tampoch fóra just posarlo al mateix nivell dels altres seus antepassats, donchs que la ciencia sempre suposa progrés, podém buscar una fórmula que 'ns deixi á n' ell y á nosaltres contents.

Per mí es aquesta: hi ha que fer un *distingo*, ó millor dit una tria, ó més clar, el mon polítich ó sia la munió de gent que remena les cireres de tots els estats. Reys, Presidents, Ministres, Diplomátichs, Militars, etc., etc., per tota aquesta gent tant es el sigle XIX com lo primer. Ells ja ho diuen que son civilisats,

pero es porque han fet servir la ciencia dels altres per poguer fer acorassats y canons ben perfeccionats, pera estalviar-se d'anar á cops de massa y á esgarrapades.

Y per altra part, hi trobaréu lo mon científich que crida contra aquesta mena de civilització y busca tots els medis pera subvenir necessitats, pera tapar miserias, humanes y pera dignificar á l'home y aquest no 's pot deixar de conèixer que ha guanyat molt.

Y aixís deixarém, pobrets de nosaltres, que 'l sigle que ve decideixi la lluyta entre uns y altres.

Mentres tant, si jo m'equivoco poden preguntarho á n' en Silvela, Paco Romero ó en Guerrita, (si 'ls vol rebre,) y sino á qualsevol empleat de per aquí que parli castellá, que tots n' están enterats d'aixó de la civilització.

EVELI BARNADAS.

I N D I R E C T A

PASSANT pel Parque d' Olot, vaig trobar l' altre dia á un pobre veíl ab barretina y un bastonet que 's guaytava nua construcció nova molt bonica.

—¿Us agrada aqueixa casa mestre?—li diguí.

—Si senyor,—me contestá,—pero aduch que l' amo me la regalés no la pendria.

—¿Y perquè?

—Perque no vull mals de cap, y aixís estich millor.

—Vaya un desprendiment; y ho diheu de serio?

—No vull fer cap jurament perque no hi ha necessitat, pero li asseguro.

La ferem petar un ratet ab aquell home, y l' enrahonament aná á parar sobre certes cases de pagés hont solía ell quedar-se tot anant pel mon. Mudava de lit cada dia, rientse dels senyors que en mudant de lit ja no saben dormir, explicava que solía fugir del punts hont dormen altres pobres y que li agradava jaurer sol, anar ben endressat y net de bugada. Jo deya, accepto la pobresa ab resignació, fins ab certa alegrí, perque se que 'ls pobres son estimats de Deu; lo ser pobre no es cap deshonra, lo que deshonra es la miseria y la bruticia. Jesuchrist era pobre pero may se li vegé un descusit ni una taca en sos vestits.

Contava 'l vellet, que repugnantli dormir en las pahissas hont s' allotjavan molts pobres, á voltas se veyia prous trevalls pera quedar-se en casas que no donavan aculliment y que més sovint que no plou se trobava en lo cas de dormir en l' éra, prop dels pallers ó en qualsevol forat mentres la pluja no 'l molestés.

Un cap vespre arribá á una masía qual amo no donava aculliment, passant per un home molt estrany. Demaná 'l pobre vellet si li permeterían dormir en la cabanya per una nit y l' amo li respongué: aquí no s' acull á ningú, aixó ja deuria saberho. Instá 'l pobre suplicant que 'l deixessen estar en la cabanya, puig no causaria cap molestia, y tota vegada que ja era vespre, si no tenian compassió d' ell, restava exposat á estimbar-se en algun barranch tot cercant altra casa.

La esposa del ricatxo, més compassiva que aquest, li insinuá al seu marit que 'l deixés estar al pobre vell; puig per una nit no vindria pas d' aquí. L' amo girá l' esquena tot enfadat y barbotejant: si aixó comensa aquesta gent ens traurá de casa.

La mestresa digué al pobre: vaya, anéu á la cabanya y us faré portar un plat d' escudella. Grans mercés feu lo vellet, no necessito res, encara duch pa de sobras.

Feya una nit com la d' avüy y era per cap d any, tot era glassat, en la caba-nya existia un gran piló de fullaraca, lo meu pobre hi obrí un forat, s' hi ficá, y als breus moments se trobava millor que dormint en cent matalassos.

Lo ricatxo habent ben sopat maná que li escalfessin lo llit y se n' hi aná, pero li succehí una cosa rara; no podia dormir de cap de las maneras, sentia un fret inexplicable. Digué á sa muller que li posés més roba al llit, pero com més aumentava 'l pes de las flassadas més sufría, fins que comensá á venirli un petament de dents y un defici com si estigués cobert de glas.

¡Quin recombori en aquella casa! la mestressa corrent d' assí y d' alla sense saber com ferho, al últim exclamá: aixó no pot ser altra cosa sino un cástich porque no volías acullir aquell pobre. Lo marit al sentir tal reconvenció s' esgarri- fía, cridá que immediatament anessin á cercar al pobre vell, lo fessin entrar dins la casa y lo tractessin bé. Un mosso aná á buscarlo, trobantlo dormit com un

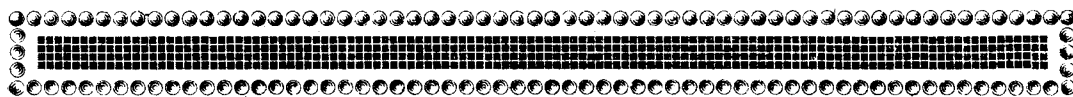
soch, lo despertá dihentli que pujés, ja que l' amo ho manava. Estich molt bé, respongué, grans mercés, res- me falta, diheu al amo que 'l jas es ben tou y ben calent, que li agraeixo molt la caritat. Lo mosso torná la resposta, pero l' amo que s' anava enfredurant cada volta més y ja no savia hont viurer, contestá, al dependent, dígalí que vinga desseguida per l' amor de Deu y dels Sants, que 'm fassi aquest favor. La resposta de l' amo fou trasmesa al pobre y aquest digué: aixó de demanarho per l' amor de Deu es altra cosa; s' alsá y pujá á la habitació del rich.

Volían ferlo sopar, mes lo vellet respongué que no podia sopar duas vegadas en un dia, pero li arreglaren bon llit en una cambra y dormí pacíficament, encara qu' ell preferia lo jas de fullaraca.

Quan lo pobre fou al llit lo fret del amo s' aná calmant, calmant, poch á poquet, fins que 's trobá en estat normal.

May més de la vida li ha pasat á n' aquell rich un fet semblant.

JOSEPH BERGA.

El sigle que sen vá y 'l que vé

EN la divisió purament artificial que s' ha fet del temps, puig aquest es l' eternitat y per lo tant indivisible; ¡un sigle! que 's llarch, y no obstant en la vida de la humanitat, es un período relativament curt.

Servintse les generacions noves dels coneixements de les passades, miréu ab cuanta pausa s' han anat fent els descobriments d' utilitat.

Despedím ab respecte 'l sigle que acaba, porque realment ha sigut fecont en descobriments, en tota classe de ciencias, d' arts y d' industries, arrancant l' home grans secrets á la naturalesa, especialment en el ram d' electricitat: has-

ta tal punt, que sens dupte deixa endarrera els d' altres centurries.

¿Ha prosperat aixís mateix l' estat moral del home? en aquest punt soch pessimista, y 'l meu pessimisme está alguns graus sota zero, puig crech que estém com en alguns sigles enrera.

¿No governan encara en l' individu com en les colectivitats, l' egoisme, l' ambició y demás vicis y passions mesquines? ¿s' ha per ventura abolit encara la guerra, aquest desafio colectiu, y com aquell l' imperi de la rahó de la forsa contra 'l de la forsa de la rahó? ¿de qué ha servit la célebre conferencia de la Haya sobre 'l desarme, ni 'ls concells del

August Vell del Vaticà? que contesti 'l pobre vell Krüger ab son viatge de exploració y demanda de justícia per la vella Europa.

Saludém ab entussiasme, sí, al sigle XX, ell es ben cert, que 'ns ensenyará nous misteris de la naturalesa, arrencats per l'enginy de l'home, se riurá per exemple, de que necessitessim fils pel telégrafo y ferrocarrils per viatjar, pero continuant el meu pessimisme, crech que

la bestia humana seguirá siguent la mateixa y á semblansa dels animals, menjantse 'ls grossos y poderosos, als petits y débils; y la moral, ¿com anirá? solzament Deu ho sap, perque si hem de jutjar segons la corrent del sigle que agonitza, será més ultratjada encara y si no fos perque Deu hi vetlla, no sería aventurat dir que desapareixeria.

ISIDRO COROMINA.

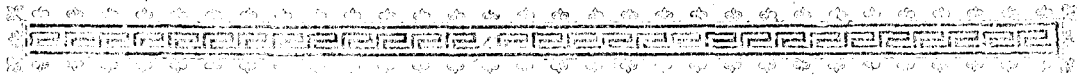

ENTORN dels Jochs Florals s'aplegaren no hi ha molts anys, á fer coro ab els fundadors dels mateixos, un estol de patricis que cada dia ha augmentat, fins arribar á constituhir una verdadera amenassa als polítichs madrilenys que en aquests últims anys han lladrat com un gos que veu escapárseli la seva presa.

En aquesta situació acaba 'l segle XIX. Ajudant Deu veurém en el que co-

mensarém satisfetes nostres esperances. Mes per aixó, es necessari que tots els catalans sigan..... *catalans*, perque además d'esser més fácil aixís el logro de nostres ideals, per esser *tot un poble* el que exigeix la llibertat, se tindrà conciencia del nostre modo d'esser per regirnos segons éll, lograntse aixís el benestar social tant necessari.

ESTEVE CARDELÚS Y CARRERA.

Flors de marge

VAREN callar las remors
quan trist el sol s'esblaymava,
quan se morían las flors
y el fajol ja rossejava.

Allavors, al enmudir
els rosinyols y oranetas
tot seguit varen fujir
xisclant y batent d'aïetas.

Van quedar els papellons
morts de fret sobre la prada
quan s'estengué pels turons
l'atapahida boyrada.

Y allá dalt del Pirineu
s'hi congriaren torbonadas
quedant cobertas de neu
las mes altas serraladas.

Avuy tot es mustigat
y la gelada blanqueja,
y el cel resta ennuvolat
y el fret mitj-jorn rondineja.

Y avans tot no florirá,
dolsa amiga de ma vida,
que temps y temps semblará
la Natura enmalaltida.

Han tornat aquelles tardes
tan y tan curtas d'hivern,

tan enboyradas y tristas
y fredas á sol ponent.

De tristas y melengioses

sempre ho son en temps de fret;
pero no se qu' es la causa
que cad' any m' ho semblin mes.

CELESTÍ DEVESA.

EL sigle XIX s' ha dit que era el sigle de la llibertat y de la democracia.

No obstant, vegém que 'l verdader *dret del poble*, aquest que arranca de les costums y caracteriza 'ls diferents païssos no ha sigut reconegut y s' ha mirat de matarlo; s' ha procurat ofegar les manifestacions del esprit del poble y sa relligió s' ha vist perseguida y sa llengua escarnida. En nom de la llibertat s' han despullat de sos bens als municipis y á les provincies y la vida administrativa d' aquestos organismes ha quedat reduhida á servir poch menos que d' oficines del Estat. S' ha dit que 'ls ciutadans debían tenir intervenció en la administra-

ció y govern de la cosa pública y no se 'ls hi ha concedit més que un vot que prompte s' ha procurat estafarli. L' Estat lliberal ha sigut l' Estat tiránich que tot ho ha aglanat, fins les institucions més sólides garantides per una llarga historia:

Precisa una reorganisió social. El centralisme ofega tota iniciativa y deixa als ciutadans enfront del Estat sense medis de defensa; l' uniformisme mata la llibertat violentant la naturalesa.

El sigle XX ha de ser el sigle de les reivindicacions nacionals y de la implantació de la verdadera democracia.

JOSEPH GASSIOT.

S' haurá acabat la llum del segle
Ab la mort del segle de les llums
Mesquines llums de fanal
qu' heu fumat lo bó y encés el mal
Per recort tos sabis en çotllotje

doblaren les hores al rellotje
segle nou; los sabis del finit
d' aquet modo t' han robat la nit.

RAMÓN MATA.

El sigle vell y el sigle nou

Noy; çahont vas tant depressa?
—A ocupar lo vostre lloch al mon,
entro á governar y'm sembla que estaré
més bé que vos, perque segons les trasses ho heu passat molt malament.

Ets jove y vas carregat d' il-lusions,
quant sigues vell com jo, estarás plé de
desenganys. Si 'm vols creurer no 't tre-

guis massa aviat la gorra de cop que portes, perque 'n la terra 's donan unes çaygudes molt series. Mira, veus aquest xiribech del front, me 'l feren á Polonia: aquest bony del cap me 'l feren á Turquia: aquest bras que 'm manca me 'l tallaren els *Norteamericans* y aquesta cama me la robaren els inglesos en el

Sud d' Africa: Deu vulga que totes les nacions plegades no 't xafin en la xina: per aixó es que fujo del mon nafrat y xarcrós avans no m' acabin de matar.

Digueume; ¿Y á Espanya no hi heu sufert cap contra temps?

—Més que 'n cap altre part; es la Nació que m' ha fet venir més ganes de fugir.

—Perqué?

—Es la Nació en que prohibintshi lo que no 's deuria, no sols se permeten les corrides de toros y altres espectacles bárbaros, sino que 'ls mateixos governants ho presideixen en lloch de prohibirlos.

—¿Y per qué ab el temps qu' heu manat no heu privat aquests espectacles?

—No veus que per aixó se necessita forsa energía y jo tant malmés com estich prou feynes he tingut per curarme els cops y ferides rebudes, ¡aixó tú que ets jove y robust!

—Donchs, ja provaré si durant mon reynat les prohibeixo, y faré que la pobre Espanya sigui més felissa que no ha sigut fins ara.

—Deu ho vulga com jo ho desitjo.

MIQUEL PUJOL.

Bas 21 Desembre de 1900.

ENTRE DOS SIGLES

SEMPRE, al acostarse la nit que separa 'l dia darrer de Desembre del dia primer de Janer, sense volguer, pensém en l' any que acaba y en l' any que comensa. L' un, se 'ns presenta plé de recorts; l' altre, plé d' esperances.

Mes aixó que 'ns passa al finir un any ¡ab quina major intensitat ens passarà are que finirà un sigle! ¡Sigle XIX! ¡quants recorts! ¡Sigle XX! ¡quantes esperances!

Que n' hi ha d' aquestes á considerar en el sigle que acaba! que 'n mereix de elogis entusiastes y de censures punyentes!

En la historia de nostra Catalunya, el sigle XIX s' ha de senyalar ab pedra

blanca. ¡Quin reviscolament en aquesta centuria! Al comensar semblava morta, are, al acabar, está plena de vida y de energíes.

Ha restaurat la llengua, ha creat una literatura, un art, una industria. Y encare ha fet més Catalunya, en el sigle XIX: s' ha donat compte de la seva personalitat nacional y ha comensat á reclamar la seva llibertat.

El sigle XIX no l' haurá vista brillar ab esclat magestuós la llibertat de Catalunya; aquesta es la empresa reservada al sigle XX que are comensa. ¡Benehimlo al sigle que mor y entrém plens de esperansa en el sigle que neix!

ISIDRO ROS TERRADES.

EL GALL DE SANTA CATARINA

(TRADICIO RIPOLLESA)

EL sigle que fineix s' emporta la major part de les costúms típiques dels pobles, de ses tradicions y llegendes.

Als ulls de la generació actual, particularment en poblacions industrials com la nostra, de sí heterogénees, res es bo

nich sino ve de la capital, y tot lo que te sabor de localitat es sols antiguala ridícula digna de poblets ronechs y atrassats.

Aixís hem vist desapareixer entre moltes, les hermoses festes dels Angels, pel Maig, en que tant bé y honestament se divertia la fadrinalla y en temps més recent la costum purament ripollesa del *Gall de Santa Catarina*, que breument vaig á contar.

Pel mes de Novembre, en la diada de la Santa, tota la quitxalla de Ripoll desafiant al fret, la neu y demás inclemencies del temps, surtían de bon matí, casi llustre, subjectant ab la ma esquerra el millor gall de la casa y empunyant ab garbo en la dreta un sabre de fusta pintat de mangra y blau rabiós.

En tant bélica actitud recorrián carrers y plasses cantant á tot pulmó:

Gall de Santa Catarina,
Tú que 'ns passas la farina,
¡Si 'ns espatllas el cedás
Ab un colp de sabre
Te llèvaré 'l nas!

L'erudit historiador del Monastir, senyor Pellicer, ens explica una costum á primera vista tan extranya, dihent no ser altra cosa que una amenassa encuberta, pero transparent, al Abat, per la sua jurisdicció civil sobre la vila. Se veu en efecte, la *punta* á la copla, tenint en compte que les armes del Monastir eran un *gall* y que 'l *molí* y *Paláu Abacial* miraban á la plassa de *Santa Catarina*.

Deixant are apart l'ingratitude que entranhava semblant manifestació, segons parer del historiador esmentat, desaparegué ja á principis del sigle la tal jurisdicció, desaparegué més tart el Cenobi y fins podriam dir la vila mateixa; més la costum restá viventa fins á nostres dias. Encara l'any passat vejérem un nen, un sol, ab el gall á la má á la porta de sa casa com si no gosés sortir. Vam mirar ab simpatia á l'últim ripollés que servava la tradició.

Aquest any ni rastre: el gall de Santa Catarina desapareix ab el sigle.

TOMÁS RAGUER.

Ripoll, 21 Desembre de 1900.

La Torre de Caballera

(LLEGENDA)

ANANT á Camprodón y passant per la carretera de Sant Joan les Abadeses, si us hi paréu, sobre d'un turó notaréu les ruines d'una torre, quines parets y finestrals no malmeses encara, assenyalan l'orgull y la grandesa que 'n algún temps ostentaren.

Era en aquell temps de la seva grandesa l'únich habitant y guarda de l'esmentada torre un jove d'uns vinticinch anys, alt, moreno y valerós. La casualitat el posá un jorn fit á fit d'una xamosa nena d'uns divuyt anys de cor tendre y sencill; després d'un curt diálech que

s' iniciá entre 'ls dós joves no necessitaren més aquells cors, purs encara, per compendrer que mutuament s'estimavan. Desde aquell venturós instant per ells tan memorable, no passá ni un sol dia sense que ell montant un briós caball y vestit ab elegant trajo no anés á visitarla. Ella per la seva part ansiosament l'esperaba tots els dias desde la finestra de sa casa desde ahont cambiava ab son galán paraules d' enamorada.

Aquests amors esdevenían, cada dia, cada hora que passava més fogosos y determinats y per altre part el pare y ger-

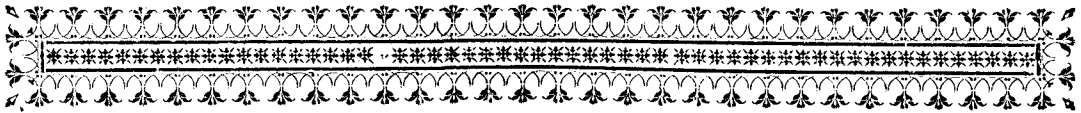
má de la noya n' eran els més fermes opositors.

Les coses seguían aixís; quant un jorn al retornar aquests d' una cassera, son criat els anunciá la trista nova de que la noya ab lo guarda n'era fugida; per espay d' alguns minuts pare y fill quedaren parats y pensatius sense saber que fer ni quin determini pendrer, mes de prompte com si una corrent eléctrica els posés en acció cambiaren les armes ab les deserts y á pas llarch se dirigiren á la torre y al cap de poques hores en baixaren

més depressa que no pas en torna el vent..... Valgams Deu á Caballera quin desastre n' ha succehit, han trobat el guarda y la seva aymada tots dos ab el cap llevat.

Contan que desde aquell dia y al serne ja fosch, vestit en mantell blanch surt el guarda molt trist y afligit y per guardar á sa aymada envolta la torre y ans que l' aubada despunti, entre les bromes se va perdent.

MANEL RICART Y BRAGRÍ.

Despedida del Sigle XIX

ABANS de caure per sempre
en les ombres dèl passat,
vull despedim de vosaltres
qu' heu nascut en mos cent anys
y quedeu sobre la terra
vivint mentres jo men vaig.

Passo 'ls llandars de l' Historia
satisfet y ab lo cap alt,
y 'm giro desde la porta
pera dirvos "Adeusiau,"

No temo cap dels judicis
que 'ls vinents de mi farán
puig porto per ma defensa,
com fruits de vòstres treballs
mistos d' esca y de cerilla,
llums eléctrichs y de gas,
mil invents de maquinaria
vapors de terra y de mar,
sals que 's diuen noms de *nina*,
microbis enbalsamats,
raigs equis, etcetra, etcetra;
y en quant á avensos morals,
explosius y enginys de guerra
ab los quals vull demostrar
á les vinentes centuries
qu' entre 'ls sigles so 'l mes gran.

¡Ay fills meus, quan elles vegem
que 'ls plets internacionals

no 'ls tramiteu ja ab bellestes
com en los temps atrassats,
si nó ab ametralladores
y canons monumentals,
quina enveja fills de l' ánima
quina enveja que us tindran!

Y admirats d' aytals avensos
y volentlos mellorar,
seguiráén vostres principis
y aplicant al dret privat
los procediments que s' usan
de dret internacional,
dels vells códichs farán trossos,
de jutjes se 'n passarán
y en totes llurs difrencies
matanse farán les paus.

Aixó es mon *desideratum*
y del meu progrés l' ideal,
lo dia que aixó s' alcanzi,
¡Que felís l' Humanitat!

Ja he dit tot lo que volia,
fills de l' ánima, endevant,
seguíu fermes la ruta empresa
que jo vos deixo—¡Adeusiau!

JOSEPH SADERRA.

Olot, Desembre 1900.

EL SEGLE DE LAS LLUMS

A li tenim el peu al coll! ¡Ja d' aquí poch's dias farà olor de ranci com tot lo vell, com tot lo passat, com tot lo que no presenta l' encís de la novetat y frescura!

¡Pobre Segle XIX tant vanitós y presumit! ¡Arriivar á la condició de trasto inútil que se l' entefora á las golfas, y mirarse prosterगत á la *reserva*, ni més ni menos que aquells segles *del temps de la picó* que ell mirava de regull y tant menyspreuhava! La cosa es llastimosament trista, y crech que farían bé de penjarse d' una farigola tots els caps entenebrats que en llur orgull se deyan *hombres del segle*. Mort aquest ¿quin pito tocarán en l' esdevenidor?

De bulla prou n' ha mogut; d' engre-himent prou n' hi sobrava; mes jo 'm penso que si sos mérits y virtuts s' habian de pesar en balansa de químic y no ab las balansas dels botiguers trape-llas que ell fomentá, protegí y *moralisá*, cert estich de que tota la fama del Segle XIX se reduhiria al pes lilegítim d' un brí de palla.

Perque dels descubriments científichs ab que s' empolayna, 'ls segles anteriors li poden reclamar lo més costós y meritori, que son els fonaments, y 'ls que vindrán presumeixo que en la febra d' anar lluny y depressa l' han de deixar petit, petit, petit com un grá de mill.

Sols dos activitats li son verament propias: La de confóndreho tot, y la de escampar en tot y per tot el vici de degeneració.

Ell ha confós las classes, las costums, els pobles, las ideas, el llenguatje, lo lle-gítim ab lo falsificat, lo licit ab lo il·lícit, de modo y manera, respecte al últim punt, que un se torna tarumba per co-neixer lo que es bò ó dolent, ¡sobre tot si s' encatarina llegint diaris!

Ha degenerat las rassas, que avuy necessitan oli y més oli de fetge de bacallá per fer la viu viu; ha degenerat els caràcters, dels que ja no se 'n trova sino en un petit raconet del Africa del Sud; ha degenerat els sentiments, l' autoritat, las vinyas, els perfums, las virtuts, la dignitat, els aliments, las conciencias, la llangonissa de Vich, tot, tot, tot en una paraula.

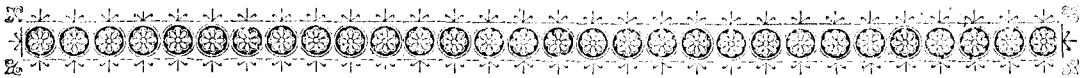
¡Que redimonxi: Si fins els mixtos, la creació que més l' enorgullia, la que li procurá 'l nom de *Segle de las Llum's*, quan ne donava un bagul per menos de dos quartos, han degenerat tant á última hora que son fumosos, humits, dolents, cars y... no s' encenen!

En aixó ha estat de pega, però pega justa y merescuda per un baladrer toca-timbals que no ha respectat res, que s' ha burlat de tot y tot ho ha combatut, prenent modificar á Deu, á la Societat y á las aspiracions humanas enmotllant-ho dintre d' un ideal nou.

Cosa que ha lograt en cert modo, per-que 'l Deu y las aspiracions del home y de la Societat al morir el Segle XIX casi bé se reduexen á un sol ideal:

¡La pesseta!

SEBASTIÀ SANS Y BORI.

Una nit de Nadal

MAMÁ ¿quant será el día dels Reys? —preguntava en Jaumet á la Llu-cia, sa mare, que sentada al costat del lletet ahont aquell jeya contemplava ab

esglay la petja que 'n la riallera carona del nen anava deixant una d' aquestes enfermetats tant comunes á la infantesa. —¿Quant serém als Reys, mamá?—torná á preguntar en Jaumet.

—Dintre pocs dias hi serém—contestà sa mare que sense sapiguer perque tenia un trist presentiment d'aquella malaltia.

—Els hi escriuré una carta llarga.... ben llarga.... ¿oy que sí mamá? y els hi demanaré moltes coses..... moltes.....—y s'adormí en els brassos de sa mare tot pensant en aquella diada que tant esperava..... la diada dels Reys.

No hi va arribar. Era la nit de Nadal, la campana del cloquer vehi feya poca estona había tocat les dotse y arimavan á aquella cambra confosa y llunyana remor de castanyoles y panderos ab que la

quitxalla dels vehins donavan la benvinguda al nen Jesús en el pesebre, quant en Jaumet víctima d'aquella traydora malaltia moria en brassos de sa mare, els ulls fixos en aquesta, la rialla als llavis, una de ses manetes dirigides vers al cel com si son cos volgués seguir á sa ánima que pura sens taca volava vers les regions del infinit, mentres la pobre Lluçia ab l'escalf de sos besos y la ruentor de ses llàgrimes, semblava volgués tornar á la vida al fill de son cor que ja no existia.

MIQUEL SACREST.

Olot, 20 Desembre 1900.

ANY NOU VIDA NOVA

Es lo que repeteixen al acabarse cada any els homes de conducta desarreglada, als que, encara, per sort d'ells, queda un rest de bondat, de sentiment y d'honradesa. Cada any ho repeteixen y aixó mateix vol dir que es inútil que ho digan ó que s'ho proposin; per que, no improvisadament se modifiquen conductes ni s'esborran pecats que han deixat, á voltes, fonda *osca*. Pro, aixís y tot, en aquest ditxo catalá, hi veig el concell de moltes generacions honrades que recorda als esgarriats, una vegada l'any, per boca de parents y coneguts y fins ab sa memoria mateixa, la necessitat de canviar de conducta, anunciántlos hi la existencia d'un any nou y d'una millor vida. Per aixó vull que mos germans de Catalunya, ara que es hora diguin y ho sentin: sigle nou vida nova; nó, ja he

dit avans, no, perque s'improvisin com ho fan el tronera y 'l'gandul pensant en un moment mudar de sentiments y de vida com se muda de camisa, que en la societat com en l'individuo, tampoch de cop y volta poden modificarse creencies, ni deixar els vicis, ni menys regenerar organismes, aixó te de ferse d'una manera lenta, pero graduada y natural.

Tant de bó, donchs que al començament del nou segle estigan, els catalans, ben predisposats pera, ab heroisme, portar nostres idees, del convenciment ferm á la práctica lleal y honrada.

Aixís, en el sigle nou, tindria nostra aymada patria, vida nova.

SAGUÉ Y BARCELÓ.

Banyolas, Desembre 1900.

LA DIADA DELS REYS

RECORTS falaguers, ilusions perdudes rebrotan en ma pensa, en aquest dia, en que se m' apareix ab tot son brill una etat felissa, que ha passat per may més tornar.

En la infantesa, en aquest temps que res preocupa ni res esborgeix la son, el dia dels Reys está escrit en el cervell dels nins ab un caràcter que no 's borra. El dia dels Reys es l' únich full que hi ha en el calendari de son pensament.

De molt temps portan contats els dias que faltan, pero en siguent á la vigilia, la ilusió que produex son proper ideal, fa que 'l temps vagi més aplé y 'l dia tant desitjat tardi en arribar.

En la vigilia les hores son segles; anys els minuts.

Ab content sens igual corra l' infant á posar la safata al balcó pensant ab els Reys resant á n' els Reys y esperant ab follia veurer l' endemá que hi haurá allí dins.

Ab molts prechs s' en vá á dormir; la son que cada vespre l' arreplega molt dejorn el deixa lliure aquell dia.

S' adorm per fi, pero quan acabava de ferho encara ha preguntat tot endormiscat: ¿mamá que li sembla que 'm deixarán els Rey?

Dorm el son tranquil de l' ignoscencia; somia y en áles d' ángel s' en puja hasta el cel y 's desperta diguent que ha vist els Reys.

En la matinada, molt dejorn, desperta

á tothom crida á sa mare que 'l porta en brassos á veurer que li han deixat els Reys, al veurer el plat curull, la ilusió arriba al paroxisme, l' agafa, s' en torna al lit y desplegant els paquets s' esbojarrá d' alegría; lo que allí passa no pot es plicarse; en cada paper qu' embolica una lleminadura hi ha una oda, en cada juget un poema.

Tots els nins quedan contents de lo que 'ls Reys els hi deixan; igual ilusió produex la safata plena del rich que 'l plat poch provehit del pobre; en aquella etat res diu la predilecció dels Reys envers la safata de l' apotentat perque no hi ha ambició, no més hi ha alegría.

¡Beneyta diada dels Reys! encar avuy ton nom soisament, hermós y alegre, toca de plé les fibres del meu cor, fent que l' alegría que 'n ma daurada infantesa me proporcionaves surti á saludarte; ¡beneyta diada de poesia y de tendresa! encar avuy m' omplas de satisfacció y fas enlayrar mon pensament envers unes regions pardissiacas al compendrer l' alegría ab que t' esperan milers d' ángels que tots ab una veu t' aclamarán y t' ensalzarán! ¡beneyta diada dels Reys! avuy encara sembla que reponcellin aquelles flors que produhí primerenques la planta-infantesa y que anomenantse ilusions matá la fredorada del temps y les aventá la tramontana dels anys.

LLUIS TORRAS.

ELS jacobins del 93 proclamaren els drets de l' home sobre les despulles del antich régim que ofegaren en sanch. Ab la mateixa ploma que 'ls redactaren firmaren la pena de mort contra 'ls sospitosos. Ab els sagrats lemas de llibertat, igualtat y fraternitat feren correr

rius de sanch. Pero enmatzinats pel propi veri, perdéren la forsa que passá á mans d' altres homes, y socumbiren. Y aquests altres homes pera millor adorar la forsa que posseian, la simbolisaren en una sola persona á la que proclamaren semi deú.

Allavors finí 'l sigle XVIII y nasqué 'l sigle XIX alletant un monstre famolench de conquestes. Se deya Napoleón I y era de la pasta d'aquells héroes guerrers que maridats ab la forsa bruta, s'adjudicavan el dret de vida y mort de la humanitat, que 's complavían en ofegar fins l'herba sota les potes de llurs cavalls y se satisfeyan de regnar sobre ventsúts esclaus, sobre cortesans y sobre la miserable turba d'adoradors del deu Exit, que considera tant més gloriós y gran un héroe cuan majors y més fondos son els bassals de sanch y llágrimas ab que han clapat la terra.

Morí Napoleón enfiat de gloria y cusit de malediccions, pero el corch de les passions imperialistes amparat sempre ab el dret del més fort, no morí pas y ha seguit rosegant les entranyes del sigle XIX com les dels seus predecessors.

Ha sigut en vá que esperits seleccionats intentessin redimir el sigle de la barbarie, ensalzant les Arts, les Ciències y les Industries y esquintsant el vel de miraculosos descubriments, com en vá també que la Iglesia donés l'exemple llensant á llunyanes terres exercits de conquistadors armats sols ab l'Evangeli: el deu Estat successor del antich

cessarisme absolutista, no ha fet més que empedreirse ab les portentoses conquestes de la intel·ligencia humana que ha abassegat en profit propi y els refinaments de la civilisació moderna sols han servit pera pulir sa hipocresia.

Han cambiat la forma, mes la essencia no s'ha mudat. L'esprit conquistador avuy ja no encarna en un home sino en una escola, la poesia de la gloria ha de saparegut pera fer lloch al càlcul utilitari de les entitats financieres, els moderns estats ja no fan apoteosis sino balansos comercials, no fan aliances sino sindicats. Pero la finalitat avuy lo mateix que 'n temps d'Atila, es arrasar pobles, saquejar ciutats y conquistar mines d'or y diamants.

El sigle que nasqué presentant la figura grandiosa de Napoleón vencedor, símbol de la forsa bruta y de la injusticia inicua, mor presentant una altre figura més grandiosa encara, la de 'n Krüger ventsut, símbol de 'l dret y la justicia víctimes de totes les brutalitats y de totes les iniquitats.

¡Y per aixó ha envellit la humanitat d'un sigle més!

M. VAYREDA.

CRÓNICA LOCAL.

Dissapte de l'altre setmana com haviam ja indicat el jove senyor Cardelús donà en el local de l'*Institut Olotí* una conferencia desenrotllant el tema *fermentacions*. Explicà les primeres teories que s'establiren sobre aquest tant important fenomen que si bé conegut desde 'ls primers temps de la historia sols fou estudiat en aquets derrers sigles, si bé partint sempre de la base equivocada de considerarlo com un fenomen quimich, fins que 'ls avessos de la ciencia han fet veure que 's

un fenomen orgànic degut á les funcions de micro-organismes.

Després d'algunes observacions y preguntes d'alguns de 'ls senyors socis, el Dr. Aulet feu un resum del treball del senyor Cardelús, precisant alguns conceptes y aclarint alguns dubtes que alguns dels senyors presents exposaren.

La concurrencia no molt numerosa, pero molt triada, se retirà molt complascuda després de felicitar als senyors disertants.

Per avuy á les sis y mitja del vespre està anunciada altre conferencia pel Sr. D. Joseph Gassiot que disertarà sobre 'l tema «sistemes electorals».

En el propi *Institut* s'hi celebrà el dia d' Ignocens, una vetllada humorística, que resultà verdaderament notable y per alguns fou com una revelació de lo que's pot fer aquí quan hi ha ajuda y bona voluntat.

Se publicà un programa en que hi figurava de tot, música, discursos, poesies, ball pantomimich, projeccions, sorteix, etc. essent tot tan encertat y estrepitosament aplaudit que à moltes persones oïrem dir que feya molt temps que no havian rigut tant.

El discurs del senyor Sans fou notable, l' Orfeó se distingí en gran manera ab sos cants humorístichs, pero la nota culminant la donà la secció de música, executant una pessa escrita expresament pel senyor Rubió y en la que hi prengueren part com à exacutants els individus de la Junta Directiva del *Institut* y altres senyors socis, cap d' ells conegut com à músichs.

El públich, cregué que's tractava de la broma tan coneguda de agafar ab mans profanes diferents instruments y comensar à bufar y rascar, mogent un soroll infernal. ¿Quin no seria donchs la sorpresa de tothom al veure que sortia una pessa nodrida y rigorosament ajustada à la batuta del Director?

El públich ovacionà als exacutants obligantlos à repetir la composició.

S'ens ha comunicat que'l «Gimnàs Olotí» s'ha traslladat al carrer de la Claveguera, en els baixos de ca'n Saderra, en quin local prou espayós ha pogut instalar comodament nous aparells à la altura de las exigencias de la ciencia moderna en aquest ram. Dit local te à més d' aquestes ventatjes, la de ser punt mol céntrich y per lo tant cómodo pera poder concórrerhi senyoretas.

En quan al horari de les lliçons continúa del mateix modo ó sia, de

dos quarts de sis à dos quarts de sét, pera senyoretas à càrrech del metje don Eveli Barnadas y de sét à vuit per homes y nens à càrrech del metje don Pere Bover y de don Joan Prat. Aixis mateix les mensualitats que son de 3 pessetes la cuota general y 5 pessetes els tractaments especials.

Diumenge passat à les sis del vespre se encengué la pahissa que hi havia en els baixos d' una casa del barri del Roser. Als tochs de corneta del Cos de bombers y pitos dels empleats del municipi hi acudí'l referit Cos com també les autoritats Civil y Militar. Desde'ls primers moments els vehins lo sofocaren no prenguent l'increment qu'era de temer, tant fou aixis que no fou necessari l'us de les bombes.

Si bé es veritat que les pèrdues materials foren de poca importancia, ab un xich més y degut à l' atolondrament que regna en els primers moments en un accident d' aquets, dos pobres criatures y una dona, morian asfixiades pel fum que pujaba per l'escala y penetrava en una abitació del segon pis, ahont les trobaren els bombers y'l sargento de la Guardia Civil en un registro que practicaren al arribar al lloch del succés.

Debém fer constar la promptitut en que acudiren à sofocar l' incendi la totalitat del Cos de bombers que als pochos moments estava format devant del Casino del Firal y disposat à prestar servey.

El dia primer de Janer tindrà lloch una romeria en el Montsacopa pera commemorar l' entrada al sigle XX.

A les dues de la tarda sortirà de la iglesia Parroquial ab professó, dirigintse per la dreta del passeig del Firal; essent als afores de la vila els homes se cubrirán. Arribant à l' her-

mita tindrà lloch la benedicció de la Creu, (segons dats es d'uns 6 metres d'alsada.)

Assistirà al acte l' Il·lustríssim Ajuntament, portant el pendó principal el senyor Alcalde, assistint-hi també altres Corporacions y escoles d'aquesta vila. Els pobles que hi concurriran son els següents: Ridaura, La Pinya, La Cot, Batet, Sant Joan les Fonts, portant aquets últims la imatge de Jesucrist, y altres que sentim no recordar.

Ab un plé extraordinari celebrà el Centro de Catòlics en la festivitad de Nadal, la aplaudida y popular zarzuela pastoril *El Nacimiento del Salvador ó la redención del Esclavo*. Els aficionats estigueren acertats, notant-si sols alguna petita falta d'ensaig. Avuy per la tarde será de nou representada.

A la mitja nit en que comensará el nou sigle, celebrarán espléndides misses els PP. Carmelites y els Pares Capuchins, ab exposició de S. D. M., les quals prometen ser del tot concorregudes y animades.

BANDO

D. Pedro Llosas y Badía, Alcalde Presidente accidental del Ilmo. Ayuntamiento de esta Muy Leal Villa.

Hago saber: Que con motivo de la finalización del siglo XIX y comienzo del XX, esta Corporación municipal en sesión del día de ayer, acordó por unanimidad conmemorar de una manera ostensible semejante aconteci-

miento para que sus administrados conserven imperecedero recuerdo de un hecho que á muy contadas generaciones está reservado presenciar.

A tal objeto esta Presidencia se complace en publicar las resoluciones aprobadas, las cuales son las siguientes:

Primero: El Ayuntamiento dotará con *mil quinientas pesetas* á los varones y hembras que nacieren durante las primeras veinte y cuatro horas del siglo XX ó al primer varon ó hembra que naciere trancurridas estas, si durante las mismas no hubiere ocurrido nacimiento alguno en esta villa y su término municipal.

Segundo: La Corporación municipal concederá un premio de *doscientas cincuenta pesetas* que será entregado al que habiendo observado buena conducta moral é intachable haya por más tiempo y con mayor asiduidad y cuidado sostenido á uno ó más ancianos con el producto de su trabajo y sin otros emolumentos.

Tercero: Para la percepción de la póliza ó pólizas dotadas de *mil quinientas pesetas* que este Ayuntamiento suscribirá á favor de los nacidos dentro el plazo figado será necesario acreditar los padres la legitimidad del matrimonio, su vecindad, pobreza y conducta moral á juicio de las Autoridades Civil y Eclesiástica.

Cuarta: El referido premio de sostenimiento de la ancianidad, se concederá al que considere que reune más revelantes méritos, una Junta compuesta de las Autoridades Civil y Eclesiástica, Sr. Regidor Síndico y dos primeros contribuyentes.

Lo que se hace público para conocimiento de este vecindario.

Olot 28 de Diciembre de 1900.

Pedro Llosas Badía.

LA GRESHAM

COMPañIA INGLESA DE

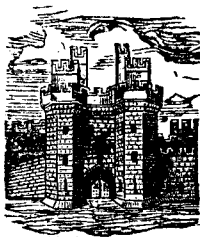
Seguros sobre la vida y de Rentas Vitalicias

Fundada en el año 1848

Pólizas indisputables.—Beneficios capitalizados.—Primas muy moderadas
LA GRESHAM tiene constituido el depósito exigido por las Leyes fiscales
vigentes como garantía para sus asegurados en España.

Oficinas para Cataluña, Plaza de Cataluña, 9.—BARCELONA

LA PALATINE

COMPañIA INGLESA DE

seguros contra incendios, explosiones y accidentes

Oficinas para Cataluña: Plaza de Cataluña 9.—BARCELONA.

Delegado en Gerona: D. JOSE BOSCH.—Ballesterías, 53, 1.º

LA ILUSTRACIÓ LLEVANTINA

REVISTA ARTISTICH-LITERARIA

DE

CATALUNYA, VALENCIA, BALEARS Y ROSSELLÓ

Cada número una pesseta

Se suscriu en la Administració de aquest periódich.

GRAN ASSORTIT

DE

CALENDARIS DE PARET

Se troban á la imprenta de aquest Setmanari.

Ayguas minerals-medicinals de MADREMANYA

ANOMENADAS DE NOSTRA SENYORA DE 'LS ANGELS

Ferruginosas, Bicarbonatadas, Varietat, Acidulas Bicarbonatadas, Mixtas, Silicatadas, y Litíniques. Aprobadas per la Real Academia de Medicina y Cirurgia de Barcelona en 17 de Novembre de 1899. Indicadíssimas pera combatre en excelens resultats las Dispepsias flatulens ó dolorosas (gastralgia), dispepsias ácidas per atonia del estómach; anemia, clorosis, desarreglos menstruales; reumatisme, gota; infarts del fetxe, runyons y melsa; enfermetats de la póstata, inflamacions cróniques de la matrís y overis; diátesis úrica, càlculs renals y hepáticos; escrofolisme, diabetis, etc. etc. De venta en totas las farmarcias y establiments de Ayguas Minerals.

NOTA.—No serán llegítimas las ampollas que no portin la marca registrada y el collín ab el nom de «Hossas Germans y C.^a en Cta.» Administració: Rambla de Catalunya, 113. 1.º Representant en aquesta vila, droguería de D. CANDI PÉREZ.

LO POSITIU

AVIS AL PUBLICH; En l'acreditat establiment de sastrería de

JOAN BELLAPART

situat en el carrer de Sant Esteve, núm 9, de aquesta vila s'ha' rebut un complet y variat assortit de capes desde el módich preu de 17 y mitja á 100 pessetes y un gran assortit de géneros última novetat pera la estació d'hivern, confeccionanse trajos á mida desde 'l módich preu de 20 ptes. en avant, competint, d'aquesta manera, en baratura, gust y elegancia, ab les sastrerías y basars de robes fetes més econòmichs de Barcelona y altres capitals.

Hi ha per vendre

Un Parayguero nou, ab rebaixa de preu.

Informarán en la impremta d'aquest setmanari.